

Első vagy második?

Köszöntés: „Krisztus mondja: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai (Jel 1,17-18).” Ámen.

Gyülekező ének: 347. dicséret 1-3. versei: „Jézus ki a sírban valál...”

Fennálló ének: 186. dicséret: „E húsvét ünnepében...”

Fő ének: 348. dicséret: „Örvendeztetek egek...”

Előfohász: „Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. [...] Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál (Zsolt 23,5; IKor 15,26).”

Lekció: János evangéliuma 20. rész 1-10. versei: „A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek.”

Előima: Urunk, élő Istenünk, húsvét hajnalának csendjében jövünk most Eléd. Szívünkben ott van a futás: kérdéseink, félelmeink, bizonytalanságaink. Mint egykor a tanítványok, mi is keresünk Téged. Keressük a választ, keressük a reményt, keressük azt az életet, amelyet csak Te adhatsz. Kérünk, nyisd meg most a szemünket és a szívünket, hogy ne csak halljuk, hanem meg is értsük Igédet Szentlelked ereje által. Add, hogy ne csak a hiányt lássuk, hanem felismerjük áldó jelenlétedet. Vezess minket az üres sírhoz, és ajándékozz meg bennünket az élő hit örömeivel. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 347. dicséret 5. verse: „Jézus segíts engem ebben...”

Textus: János evangéliuma 20. rész 8. verse: „*Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.*”

**Húsvétot Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus
Krisztusban!**

A két tanítvány, Péter és János futása nem hasonlítható Zalán futásához. Ketten futnak és a magdalai Mária elbeszélése alapján bizonyára nagyon félnek attól, amit látnak majd. A felfoghatatlan látása van előttük. Nincs még semmi felől bizonyosságuk. Magdalai Mária bizonyágtétele eredményezi ezt a tanítványi futást. Húsvét ünnepe van. Futunk mi is. Elfutunk sok minden mellett. Befutunk. Húsvét hajnalán pedig futást látunk. Két tanítvány fut az üres sír felé. Nemcsak a lábuk fut, hanem a szívük is: félelemmel, bizonytalansággal, kérdésekkel. Mária szavai nyomán indulnak: „Elvitték az Urat.” És ebben a mondatban ott van minden emberi kétség: ha nincs ott Jézus, akkor hol van? Ha üres a helye, akkor mi maradt nekünk? Ez a futás a mi futásunk is. Futunk válaszok után, futunk a megmagyarázhatatlan felé. Néha elfutunk a lényeg mellett, máskor kétségbeesetten rohanunk, hogy végre lássunk, megértsünk, bizonyosságot nyerjünk. Vajon mi vagyunk a húsvéti befutók? Mi vagyunk az örömhírvivők vagy azok a kételkedők, akiknek látni kell mindent, azok az aggodalmaskodók, akiknek tapintani kell mindent. **AZOK AZ ELBIZONYTALANODOTTAK,** Akiknek simogatni kell mindent.

Péter az első, aki megtagadta Jézust. János szemében ő az első is marad, mert a hűtlenség idején megtapasztalta a hűséget. Péter volt az első. Tanítványság igazi arcát mutatja be. Nem szépít, nem radíroz, nem rója fel. És a másik tanítvány, akit Jézus szeretett. A Másik. Nem egy helyen laknak. Jézus barátja volt ennek a tanítványnak. Barát. Barátság fűzi Jézushoz. A kölcsönös szeretet megélői voltak. Egymást szeretni. Aki szereti Jézust, találkozhat a Feltámadottal és hisz benne, mert által ment a halálból az életbe. (Ijn 3,14) Lázár is Jézus barátja volt és feltámadt. A húsvéti hit ott kezdődik, ahol újból erre a barátságra apellálnak.

Barátság. Testvériség. Hol köttetik az igaz barátság? Hol alakul ki a legteljesebb gyülekezet? János ott volt a keresztnél. Most pedig az üres sír elé fut. A barátság Jézussal újból megkötetik. A hit ajándékában. A látás pillanatában.

Üres sír, az első nagy bizonyíték. Mária szerint elvitték Jézust, áthelyezték a testét. Jézus nincs ott, ahol lennie kellene. Jézus nincs a helyén. Üres a helye. Hol a helye Jézusnak ezen az ünnepen? A sírban? Az ellenség kezében, ahogyan Mária állítja? Ez mindenkinek rejtély - ellenségnek és barátoknak egyaránt, hol a helye Jézusnak ezen az ünnepen? Hol van Jézus? – ez a legnagyobb kérdés, amit ezen a húsvéton meg kell válaszolnunk magunknak. Megérteni csak az tudja, aki Isten hatalmát ismeri és az élet Igéit rendszeresen szívében forgatja.

Erre a hírré futnak. Hasznos futás, nem szégyenlenivaló, mert önmagukért futnak. Ennek a futásnak a vége a diadalkoszorú, nem hiába futottak, a meggyőződésből fakadó hit felé tartanak, a Jézus szavaira építő hitvallássá válhat ez a futás. Együtt futnak. De a második tanítvány gyorsabb. Nem egyforma se a lábunk, se a szívünk. Mindenki másképp és máshogyan ér az üres sírhoz. Ez pedig nem szégyen. Valaki nyúlcipővel rendelkezik, valaki pedig csigatempóban halad. De halad, megy, fut. Minden tanítványnak meg kell érkeznie e húsvét ünnepén oda, ahol hite megerősödhet, és látása beteljesedhet. A két tanítvány különböző. Péter apostol az, aki megtagadta Jézust. Mégis ő az, aki elsőként belép a sírba. A bukott, de kereső ember képe ő. A tanítványság valósága: elesés és mégis visszatérés. A másik tanítvány az, „akit Jézus szeretett”. A szeretet embere. Ő nemcsak lát, hanem hisz is. Nem azért, mert mindent ért, hanem mert a szíve nyitott. Ketten futnak – mindketten úton vannak. Mert nem egyforma a tempónk, nem egyforma a hitünk. Van, aki gyorsabban érkezik, van, aki később. De mindannyiunknak el kell jutnunk az üres sírhoz.

Mit látnak? És mit találnak ott? Nem Jézust. Csak a lepleket. Csak a halál jeleit. Minden ott maradt, ami a halálhoz tartozik – de Ő nincs ott. A sír befogadta a halál eszközeit, de nem tarthatta fogva az Életet. Testvéreim, ez a húsvét titka: az

üres sír önmagában még félelmetes. A hiány fájdalmas. Nem értjük rögtön, mi történt. De, aki ott megáll, aki belenéz, aki nem fut el – annak megnyílnak a szemei.

Nincs ott Jézus, de a lepedők igen. Amibe testét begöngyölték ott van, de maga Jézus teste hiányzik. A fejét betakaró kendő más helyen. A halálra mutató eszközök ott maradtak, de az Élet feltámadott. Minden a sírban maradt, ami a halott Jézus viselt. Minden ott maradt, de Jézus nem. Dicsőség az Úrnak! Alleluja! Kedves Testvérem! Te ma hol állsz: a síron kívül, vagy már belenéztél? A sír minden eszközt befogad, ami a halálra mutat, de Jézust nem zárhatja el a tanítványi sereg elől. A sír szája nem zárhatja magába Őt, mert Krisztus maga az élet. Félelmetes, hátborzongató látvány. Abban az időben csak a sírrablók végeztek ilyen felmérést, pontosabban ilyen mértékű károkozást. Az üres sír önmagában még nem opció, de beletekinteni félelmetes. A tanítványok egykor Betániában ott voltak Jézussal, de Jézus szájából hallották az életre hívó szót: „Lázár, jöjj ki!” – az más volt. Látták kijönni a halottat. Itt mit látnak? A halott Jézus eszközeit. Ott látják Krisztus testét? Ott látják a Megváltót? Mit látnak szemeink? A halál eszközeit. Kit látnak szemeink? Senkit. Még nem látják Jézust. Csak a halál köteleit. Csak azokat az eszközöket, amelyek Jézus eltakarták a szemük elől. És mégis... Van látás. Van hit. Jézust senki nem rabolta el. Jézust, Aki a szeretet és a hűség kincseinek a birtokosa, él. A szeretett tanítvány egyszerre szívével lát. A szeretet egyszerre a hit alapja, és ebből fakad az élet. Mária jajveszékeléséből, a két tanítvány futásából, sírba való betekintéséből egyszerre születik a hit. Ez a hit nem vak, hanem letisztult. Megnyílnak a szemei. János szemei megnyílnak.

A szeretett tanítvány látott és hitt. Nem látott mindent. Nem értett mindent. De hitt. Mert a szeretet megnyitotta a szemét. Ez a kérdés ma nekünk szól: mi mit látunk? Csak a hiányt? Csak a kérdéseket? Csak a halál nyomait? Vagy észrevesszük azt is, hogy Jézus nincs a sírban – mert él? Húsvét arra hív, hogy mi

is elinduljunk, fussunk, keressünk. És amikor odaérünk, ne csak a szemünkkel nézzünk, hanem a szívünkkel is. Mert a hit ott születik meg, ahol a szeretet látni kezd. Ámen.

Utóima: Feltámadott Urunk, Jézus Krisztus, hálát adunk Neked, hogy megszólítottál minket. Köszönjük, hogy a bizonytalanságaink között is utat mutatsz, és a félelmeink közepette is reménységet adsz. Köszönjük az üres sír üzenetét: hogy a halál nem győzött, és hogy Te valóban élsz. Urunk, külön Eléd hozzuk most azokat, akiknek a húsvét nem öröm, hanem csend és teher: a szomorkodókat, akiknek szívét bánat nyomja, az egyedülállókat, akik magányban élnek meg ezeket a napokat, a betegeket, akik testük gyengeségét hordozzák, és a gyászolókat, akiknek hiányzik valaki, akit szerettek. Légy közel hozzájuk különösen is, vigasztald őket élő jelenléteddel, és gyújts világosságot ott, ahol most sötétség van. Add, hogy az üres sír számukra is reménység legyen, és a feltámadás öröme lassan, csendesen az ő szívükbe is utat találjon. Taníts bennünket úgy látni, mint a szeretett tanítvány: nyitott szívvel, élő hittel. Add, hogy ne csak keressünk Téged, hanem meg is találjunk, és ragaszkodjunk Hozzád. Kísérj minket életünk útján, hogy futásunk ne legyen hiábavaló, hanem Hozzád vezessen, az élet teljességére. Áldj meg bennünket, hogy mi is a feltámadás örömhírének hordozói lehessünk mindörökké. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznek cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok (Zsid 6,10).”

Áldás: „De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 8,37-39).” Ámen.

Záró ének: 351. dicséret: 6-8. versei: „Hála legyen tenéked...”